

V Krumlovském Egon Schiele Art Centrum jsem strávila residenční pobyt v červenci. Místo poskytuje skvělé zázemí v historickém centru. Velkou výhodou mi byl především přilehlý velkorysý, a hlavně v létě chladný ateliér, ačkoliv jsem se rozhodla soustředit na různorodé činnosti. Věnovala jsem se jak práci na počítači, tak rukodělné tvorbě ve studiu. Ostatně letní atmosféra města a romantický výhled z apartmánu na řeku s nepřetržitým proudem vodáků vyvolává právě takovou kognitivní disonanci. Rytmus práce mi pečlivě udával *City Lounge music klub&bar* situovaný na náplavce. Dopoledne jsem se věnovala převážně nerušenému psaní (s občasným typickým řvem ahojoj...). Dokončila jsem tak kapitolu do připravované knihy *Tapiserie z černých ovčí* (pracovní název), která se dotýká textilního průmyslu a chovatelství ovčí v Československu po roce 1989. Odkaz těchto dvou odvětví se slévá v pomyslných slepých uličkách, a to téměř zaniklého fenoménu netkaných tapiserií Art Protis a nevyužití ovčí vlny, jež po krachu textilek pozbývá na mnoha farmách. Zpracovaná kapitola konkrétně přibližuje příběhy tří lidí, jak se snažili stroj na Art Protis zachránit.

Klub „Citíčko“ začíná ve 14:00. Odpoledne jsem se tedy většinou věnovala druhé činnosti – tapisérii. V procesu tvorby jsem postupovala pro mě typickou destrukcí, což bylo v souladu s eskalujícím venkovním prostředím. Osvědčenou techniku vypalování pájkou jsem zamýšlela proměnit. Zkoušela jsem proto vypalování lupou, což se pro větší plochy příliš neosvědčilo. V průběhu residence jsem tak hledala jak nový materiál, tak techniku. Jako výchozí materiál jsem použila zátěžový koberec, do kterého jsem vytrhávala vzor. Postupně jsem dospěla k jakési formě textilní intarzie – vkládání jednoho typu textilu do jiného. Výsledná tapiserie spojuje průmyslově vyráběnou textilií s rukodělným procesem tvorby. Odkazuje tak na tvrzení Julii Bryan Wilson, tedy že „vše je tak trochu hand made“, čímž míní zhodnotit, zohlednit a v neposlední řadě přehodnotit práci dělnictva v (textilních) továrnách, jež je finančně podhodnocená a vykonávaná ručně v nevyhovujících podmínkách. Poukazuje tedy ve výsledku na to, že pokrok, automatizace či robotizace se dotýká jen sektorů, které nejsou razantně feminizovány, a tedy stále znevýhodňovány.

Judita Levitnerová